

L'OPINIÓ

Surt cada dissabte

15 cèntims

EDITORIAL

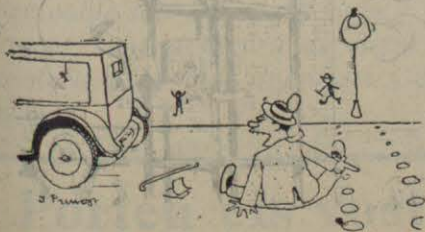
DECLARACIONS

Quan ja creïem tots plegats que havien desaparegut per sempre els editorials anònims de La Publicitat, i per tant el to polític de partit que tingué aquest diari en els inicis del seu actual anostrament, fóren sorpresos per la Crònica de diumenge. (Suposem que la recordeu. Era la titulada Actualitats, definint actituds davant — o contra — un nou fals oportunisme del senyor Cambó.) Aquella Crònica indica indubtablement que el partit creador de l'actual diari intenta renèixer. I, per bé que ens sembla difícil tant per causes externes com per la seva feblesa interior, preferim sempre la seva resurrecció al gris discret del diari en els darrers mesos.

Les declaracions de què ens ocupem tenen un innegable to digne, i en termes generals ens semblen acceptables. Cap intervencionisme que doni bel·ligerència a l'actual situació dominant no és escaiet ni útil al país. Però dir això transcorreguts sis anys d'inacció voluntària és insòlit. I l'editorial, malgrat la seva oportunitat innegable, no diu en substància res més sota l'anècdota fugissera que el motivà.

Tanmateix, repetim-ho, val més que parlin que no pas que callin. Val més que maldin per ressuscitar que per prosseguir llur son. I, posats a parlar, val més que donin aquell to. Ara només cal, si pretenen de debò fer de nou eficient una convivència que nosaltres judiquem superada, esvaïdes les condicions objectives circumstancials que la feien viable, que la basteixin damunt unes bases més àmplies i més liberals. El millor camí per començar de fer-ho seria anar donant vibració al diari consolidat de què disposen, i que ha d'ésser per ara forçosament llur òrgan públic d'expressió pràcticament únic.

JUGAR A PLANTATS

—Ei, no s'hi val! Jo era el passadís!

Per l'abaratiment dels llibres

per JOSEP de C. SERRA-RAFOLS

Dies enrera vaig tractar d'intervenir des del "Bloc" de "La Publicitat" en aquesta tan interessant qüestió de l'abaratiment dels llibres, però com que el meu escrit devia contenir algun concepte que no era prou agradable al senyor Lòpez Llausàs, el gran gran rotatiu paralista, seguint la bona tradició de la premsa catalana que considera que els amics són intangibles, va creure que no mereixia els honors de la publicació, cosa en la qual estava en el seu perfecte dret. Però, sortosament, l'existència de periòdics independents com L'OPINIÓ em permet exposar en la seva lliure tribuna i signat ço que amb sentiment meu havia d'anar anònim.

La carta oberta que en defensa dels llibrers va publicar el senyor Lòpez Llausàs en "La Publicitat" del dia 20 no destruïa cap dels arguments exposats per diversos transeünts, per demostrar que els llibrers són en bona part els culpables de l'encariment dels llibres, sense que el preu d'aquests beneficiï ni els autors que els han escrits ni els editors que els han publicats. El senyor Lòpez preté que el llibrer fa quelcom més que esperar que li vinguin a buscar els llibres a casa i això és el què voldríem que ens expliqués. Tot reconeixent que ell és qui més ha fet per trencar la rutina dels llibrers barcelonins, cal dir que molts cops ni aquesta funció tan simple no arribena a complir: avui mateix he entrat en una llibreria a comprar els "Contes" d'Apelles Mestres, un llibre sortit fa quatre dies; el dependent no sabia pas de què li parlava, l'amo després de pensar-s'hi ha suggerit que tal vegada era un llibre que hi havia en un recó del taulell, i la cosa no s'ha resolt fins que jo l'he agafat i li he posat sota el nas. ¡I per complir aquesta funció d'una manera tan perfecta, el llibrer ha ingressat el 25 o el 30 % del valor del llibre!

Ara que, aprofitant l'ocasió, cal també dir quelcom dels editors. Aquests arrisquen un capital, però ja s'hi miren abans d'arriscar-lo! La retribució de mil pessetes que un bloquista suposava que cobrava l'autor per una novella d'un tiratge de 1.500 exemplars venuts a 4 pes-

setes, és ben superior, moltes vegades, a la realitat. Ens digué una persona que podia saber-ho que una novella catalana, la de títol més curt publicada aquests darrers anys, obtingué de l'editor la retribució global de 500 pessetes, que es negà a augmentar en haver-la de reimprimir al cap de molt poc temps.

Així, doncs, a la campanya a favor de l'abaratiment dels llibres, hauria de seguir la campanya a favor dels treballadors de la ploma que els escriuen, els drets dels quals haurien de quedar almenys garantits com els dels autors teatrals, fent com es fa a tot arreu menys a casa: donar a l'autor un tant per cada exemplar venut.

Ara que creiem que aquestes campanyes, en especial la primera, no tindran llastimosament cap eficàcia si no es fan les cooperatives de lectors en projecte a base d'organitzacions ja existents. Els qui més les reclamen són els elements obrers i altres assalariats de recursos limitats. Per què no ho han de prendre a llur càrrec les entitats on predominen els socis d'aquests estaments? Crec que seria la cosa més pràctica: l'Ateneu Enciclopèdic Popular, l'Ateneu Polytechnicum, el Club Esportiu Catalunya i d'altres. Aquestes entitats recollirien les comandes dels socis i periòdicament les trametrien als editors que les servirien a l'entitat amb el descompte que acostumin de fer a l'intermediari. Naturalment que l'èxit dependria dels editors, i aleshores si que caldria fer ben públics els noms d'aquells que s'hi neguessin. Tant més, que no crec que per gran que fos l'èxit en morís cap llibreria; però hi guanyaria el nostre llibre, i les entitats alludides no farien més que augmentar llur popularitat i utilitat. Els suggerim aquesta idea que ens sembla que és la més pràctica per aconseguir els fins proposats i que encaixa perfectament amb l'anhel de cultura que les informa totes.

Treballadors!
instruiu-vos